

ՔԱՆԱԿԱՆՈՐ ԴԱՐՈՒԹԻՒՆ

և զաւառներու համար	արեւեակն.	140 Դր.
	կիցանայ.	70 »
	հասնեայ.	40 »
երկինքն ու համար	սարեւն.	40 Զրբ
	կիցանայ.	20 »

Կիսիարեն փողոցի փուլ կը կնդրուեսէք, 115
դուռն փուլ 161 դուռն հասուել:

Այսն բոլրասոր ծախք բաժանողներուն
կը վերաբոիք:

նոցանցն համար պէտ է կիմել ուղղակի
հաճախառուն:

ԱԶԳԱՅԻՆ, ԳՐԱԿԱՆ ԵՒ ՔԱՂԱՔԱԿԱՆ

20 ԳՆՐԱ

խոյնաց անուշտու յաշոդէի մտնէի աղ-
նուապետական լաւագոյն ընկերութեանց
մէջ։

—Զ՛քե՛ք յաշոդիր։

—Կը կարծեմ թէ ոչ։

—Ես այ անակն կը կարծեմ թէ շատ
լաւ կ'անցը մը կ'անցընենք... միջկն կը
գործեանենք մեր հարստութիւնը, մեր
հերոսութեան օրերուն վերապանելով շատ
կարելուր գումար մը։

—Այո, բայց ես կը յուսայի ներկա-
յացոյի լաւագոյն ընկերութեանց մէջ։

—Զ՛քե՛ք ներկայացած։

—Այոք, զորոքարքար րոշ։

—Ս՜ոճե՛ք իշխանակէի, Նապլւարի
մարքիզոնէի, Սենթմարիանի կոմսի եւ
մարքիզոնի տը Քովպի ներկայացուցի
Իշխանի՞դ համար կ'ընէք ստիկար։ Աստը
իշխարէն ես զոնդ կը տանիմ ուրիշ
շնորհք թանակց մէջ, ինչպէս օրեանիկ հա-
ւար Սոնտաթի կոմսիկէի...։

—Նախկին պարունէի մը։

—Այո, բայց իր ամուսնը ժուլ կէսա-
նէն կը սերի։ Յետոյ պիտը կ'այր իր
մոտեմ այն բոլոր ընտանիքները որոնք
զոգեապա կ'ընդունին քեզ։ Այս օրերս
գրեթէ պիտի տանիմ իս արժէք դուրսի
որ հմարտա աշխուսական մըն է։ Յետոյ,
այս իրեանն իսկ չէնք չնորհք աշխուս-
ականներ պիտի ընդունին։

Ռէն Մէյնլոր դէպի իր սենեակը ուղ-
ղուեցաւ։

Բայց իսկոյն ետ դարձաւ և ըսաւ իր
ամուսնին.

—Մէլքիո՛ր, քանի որ պիտը է, կ'ու-
ղեմ օրէնկ ձեզի այդ աշէիմը վառեցն հա-
նելու համար։ Բայց անկամ ըր զվառէն
դուրս հանէք, ի՞նչ պիտի ընէք խեղճ
աղէկիւր։

—Պիտի հեռացնել զայն։

—Իրե՛ք բան չպիտի ընեն։

—Ո՛ր։

—Կ'իղլունու։

—Այո, կ'իղլունու։

—Քու աշխուսանի պատուիր վրայ
չէ։

—Իմ աղնուականի պատուիր վրայ։

—Շնորհակալ եմ։ Հիմա իսկ պիտի
հագուիմ։

Մէլքիո՛ր ամ հազուատը փոխելու գնաց։

—Աղուականի պատուիր վրայ որ մի-
միայն զայն պիտի հեռացնել, ըսաւ
ինքնիրեն։ Երբ ներսիկ փոխկալ մը վա-
ընէր շապիկին, Բայց այժափ հեռուները
պիտի տանինք զայն որ ալ Հիպրենայ
վերադառանու։

ՊԱՆԱՐԱՆԻ ԽՈՍՐՈՒՐ

Հակառակ Մէլքիո՛ր տիւ Ռաժոյի գէ-
հնաւախի, քանի մը աղուսապետական
անուրի տէր տնէնք երբեմն երբեմն ճաշի
կը հաւաքուէին անոր տան մէջ։

Նոյն իրիւրուքը ժամը եօթնուէպիս,
Արթիւր ար լա Մարտիկոն և Մէն ժոռժ
դերկուսը, կերակուրի եկան։

Արթիւր ար լա Մարտիկոնը կը
ճանչնար աղէն. գալով դերկուսին,
շատ հրապուրէչ երիտասարդ մըն էր։

Նրուսուրհինք տարեկան կար և
սուր շարժողի անխախտ համաւ մը
չինած էր արդէն, քստնընդք տարու
եղած պահուն երկու մենաստորի մէջ
երկու մարդ տպանած իջալով։

Կը վախճանային իրմէ մը միտու կը
զգուշային իրեն հետ կտուր բռնուելու։
Ատե՛ք էնի Մէլքիո՛ր տիւ Ռաժոյի երկու
հրախիտները։

Ինքավուրի պատը բաւական զգարթ
նացաւ։

Փոխադարձ մանրազվարդ պատմուեցան
որոնցմէ մանաւաղ Արթիւր շատ պաշար
ունէր անբարան։

Յետոյ, իտուկցուեան աւարկայ
զարձաւ ժաք ար Համիկը։

—Անշուշտ զայն կը ճանչնար տիկին
պատմուեան, ըսաւ ար լա Մարտիկոն։

(Գարնակայի)